

Hana Repová

SOUKROMÉ PROBLÉMY
SEBASTIAN

noxi

SOUKROMÉ PROBLÉMY
SEBASTIAN

Hana Repová

SOUKROMÉ PROBLÉMY
SEBASTIAN

HANA REPOVÁ

Soukromné problémy Sebastian

Copyright © by Hana Repová

Translation © 2025 by Draha Smutná

Cover design © by Zuzi Maat

Illustration © Shutterstock

Czech edition © 2025, 2025 (elektronická verze) by NOXI, s.r.o.

Prolog

Prý nevstoupíš dvakrát do stejné řeky... Jsou dvě situace, kdy se děti vracejí do domů svých rodičů. Ta první, když jim život uštědřil tvrdou lekci a oni se poté, co jejich rodiče byli rádi, že konečně vypadly z domu, vrátí a přivedou s sebou vlastní děti. A ta druhá, když rodičovský dům zpustne, anebo se z té předposlední generace stane poslední. A najednou tu už není nikdo, kdo by jim řekl: potřebuješ čtyři vlastnosti, abys uspěl v tomto světě.

Bud' skálou, kterou omývá příliv i odliv, ale ona nezmění místo, nanejvýš svůj tvar. Dává ti jistotu, že kdykoliv se zastavíš, aby ses pokochal pohledem na ni, bude tady. Bude tu pro tebe. Bud' Sebastianem této rodiny.

Bud' někým, kdo dělá i chyby, malé i větší, ale nikdy nepřestaň bojovat o druhou šanci, o odpuštění a o své místo na výsluní. Pamatuj, že mockrát upadneš, ale vždy musíš vstát.

Bud' Tinou, bud' tím, kdo bojuje se svým strachem, s nejistotou, se svým smutkem. Hledej v životě někoho, kdo ti ukáže směr a bude tě držet pevně za ruku. Někoho, u koho se budeš konečně cítit jako doma, kde na stolku leží tvá rozečtená kniha a na policice tvůj šálek. Tam jsi doma.

Buď tím, kdo překoná sám sebe. Buď Lilly.

Odhoď občas svou vážnost a vyboč z cesty, kterou ti předurčil někdo jiný. Zastav a nadechni se. Neboj se sejít z vyšlapaného chodníku, vydláždi si svou vlastní cestu. Protože pouze tvoje cesta tě přivede do tvého cíle. Netrap se tím, že tě ostatní nechápou. Měj na paměti, že ty sám sobě nejlíp rozumíš. Neboj se být jiný. Tenhle svět potřebuje originály. Laciných kopií je všude plno. Buď Denisem.

1. kapitola

Lilly vytrhlo z hlubokého spánku opakované vibrování mobilu. Otráveně si povzdechla, natáhla se po telefonu a snažila se vypnout zvuk, i když displej byl tmavý. Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že nezvonil její mobil. Neměla tušení, odkud se ten rušivý zvuk ozývá. Otočila se k muži spícímu na posteli vedle ní, ale jeho ten zvuk neprobudil. Ležel na břiše s rukama nad hlavou. Automaticky našla místo, které bylo mimo jeho bolestivou zónu starého zranění zad, ale dotkla se ho jen opatrně.

„Mateo...“

Ani se nepohnul.

„Mateo...“ Znovu ho opatrně poklepala po rameni.

„Hm.“

V šeru rozpoznala, že neotevřel oči, takže nevěděla, jestli ji opravdu vnímá. Rozsvítila displej svého mobilu. Bylo teprve pět ráno a venku tma jak v ranci. Musel to být tedy důležitý hovor.

„Někdo ti volá.“ Ta věta se nejspíš prodrala do jeho podvědomí, protože konečně otočil hlavu a pootevřel oči. Po dvou třech sekundách se posadil a natáhl se pro kalhoty pohozené v křesle. Vyndal z kapsy mobil a chvíli na něj hleděl. Na obrazovce svítilo Holt. Jméno jeho bývalého šéfa.

„Prosím...“ zachrčel Mateo zastřeným hlasem.

„Mateo! Díkybohu! Už jsem to chtěl vzdát...“

„Děje se něco?“

„Můžeš přijet?“

„Kam? A teď? Je pět ráno.“

„Já vím. Je mi líto, jestli jsem ti přerušil tvůj spánek pro krásu, ale mám obrovský problém! Nutně potřebuju někoho s tvým technickým talentem.“

„Není tam Dominik?“

„O tom mi vůbec nemluv, jestli nechceš, aby mě odvezli nohama napřed. Právě kvůli němu jsme v tom srahu. Nenech se prosit, Mateo. Potřebuju někoho, komu to myslí.“

„No tak jo... O co jde?“ Mateo jen taktak potlačil zívnutí.

„Mám tu Antonova...“

„Ještě pořád? Viděl jsem ho přistávat před dvěma dny,“ namítl Mateo. I když na letišti už nepracoval, bydlel jen pár kilometrů od něj a žádné přistávající ani vzlétající letadlo neuniklo jeho pozornosti. A už vůbec ne, když přistávalo jedno z největších transportních letadel, které naživo viděl jen dvakrát. Doteď obdivoval, co dokázali Ukrajinci sestrojít bez počítačové techniky už koncem dvacátého století.

„No však právě!“ vyštěkl Holt tak hlasitě, že si Mateo musel odtáhnout mobil od ucha.

„To letadlo mělo být dávno v pr... pryč! Veze odtud parní tlakový generátor do Soulu. Dnes tam měli začít s montáží. Dominik celou akci koordinoval a přitom po-

dělal, co mohl. Dostal mě do obrovského maléru a navíc vypadáme před Ukrajinci jako totální blbci.“

„Já ale pořád nechápu, o co jde,“ prohodil Mateo už s mobilem zaklesnutým mezi ucho a rameno, a oblékal si boxerky.

Lilly tiše vyklouzla z pokoje.

„Nejprve ten idiot objednal jeřáb, který měl čtyři hodiny zpoždění. Když konečně dorazil, tak se ukázalo, že může zvedat maximálně čtyřicet osm tun, a generátor váží šedesát. Pak praskl jeden řetěz, jen taktak, že se generátor nepřevrátil. Lidi od výrobce, co dohlízejí na transport, málem zkolabovali a v duchu se loučili s pěti miliony. Navíc řetěz vážně zranil dva chlapy, jednomu málem amputoval ruku! Jsem v děsných sračkách!“

Mateo začal pomalu chápat, že situace je skutečně vážná a jeho bývalému šéfovi hoří koudel u zadku.

„Stačí, když tam budu za hodinu?“

„A nešlo by to dřív?“

Mateo si těžce povzdechl a ukončil hovor. Plánoval nejdřív se jít domů převléknout, protože včera celý den pracoval v novém domě a oblečení měl zaprášené a špinavé. Pohledem přelétl své kdysi černé džíny, zakrvácenou košili a propocené triko. Fakt neměl chuť si to všechno znovu obléknout. Když se vrátil z koupelny, Lilly už na něj čekala v pokoji s termo hrnkem kávy a hromádkou šatů.

„Tohle je Denisovo,“ řekla na vysvětlenou.

Mateo ji chvatně políbil a lokl si silné horké kávy. Miloval na ní, jak prakticky uvažovala.

„Příště ještě Adamovy hadry a mám otestovanou celou rodinu,“ zamumlal během oblékání. Narážel na to, že Sebastianovy věci měl na sobě poté, co ho postříkla zahradní hadicí, a teď na sebe rve ty Denisovy. Džíny mu byly trochu krátké, ale to neřešil. V úzkém Denisově tričku vypadal ještě víc sexy. Lilly váhala, jestli se jí úplně líbí, že jde v takovém outfitu na letiště, kde ho uvidí plno krásných ženských.

„Musím běžet, lásko. Ozvu se.“ Popadl hrnek s kávou a pak už se domem ozývaly jeho spěšné kroky.

2. kapitola

Sebastian scházel po schodech, v rukou prázdný šálek od kávy, a přitom poslouchal plynou francouzštinu svého kolegy Pierra. Když jejich rozhovor vyrušil zvonek u dveří, byl od nich jen na dva kroky, a tak rázně otevřel. Zarazilo ho, koho za nimi uviděl.

„Pierre, Pierre...“ Ale přerušit tok jeho slov nebylo vůbec jednoduché. „Můžu ti zavolat později? Mám tu něco důležitého.“ Nečekal na jeho odpověď a prostě ho vytípnul.

„Přejete si?“ oslovil ženu přešlapující přede dveřmi. V ruce svírala řemínek kabelky a nejistě se rozhlížela kolem sebe. „Dobrý den.“

„Zdravím. Já... Nejsem si jistá, jestli jsem tu správně.“

„Myslím, že jste,“ odvětil, opřel se o rám dveří a založil si ruce na prsou. Rozhodl se, že zatím ji nepozve dál, minimálně dokud mu nesdělí důvod své návštěvy.

„Já jsem...“

„Vím, kdo jste.“

„Aha... Zapomněla jsem.“ Znovu se nervózně rozhlédla kolem sebe a pak se kousla do spodního rtu.

„Můžu s ním mluvit?“

„Proč?“

„Pověřili mě, abych mu tlumočila nabídku.“

„Dovolím si říct, že Denis nemá zájem, Moniko.“

„Mohl byste se ho přesto zeptat?“

Sebastian konečně odstoupil ode dveří a pokynul jí, aby šla dál. „Pojďte, probereme to uvnitř.“

Zaváhala, očividně jí nebylo úplně příjemné pokračovat v tomhle rozhovoru.

„Můžu vás ujistit, že nekoušu.“

Namísto úsměvu jí jen cukl koutek úst, ale pak se odhodlala a vešla.

„Posadte se, prosím. Dáte si kávu, čaj, vodu?“

„Možná vodu,“ odpověděla váhavě.

Přešel do kuchyně a za okamžik byl zpátky s lahví minerálky a dvěma sklenicemi.

„Mohla bych teď mluvit s Denisem?“

„Denis tady není,“ odpověděl klidně a nalil vodu do sklenic.

Monika vyskočila na nohy. „A vy jste...?“

„Sebastian Berger,“ představil se a podal jí ruku.

„Monika Klugarová.“ Opět zaváhala a pak vložila svou drobnou dlaň do jeho. Jejich dotek trval jen zlomek sekundy, pak ruku stáhla zpátky.

„Já vím. Vaše jméno znám z té nešťastné show.“ Všiml si, že Monika je celá nesvá a těká pohledem po pokoji. Proč je ta holka tak nervózní?

„Jsme tu sami?“ zeptala se, když už očividně nedokázala svým obavám vzdorovat.

Napil se minerálky a nespouštěl z ní oči. „Máte strach být se mnou sama?“ Její reakce ho zaskočila. Modelky, s nimiž pracoval, obvykle jeho přítomnost vyhledáva-

ly a často se všemožně snažily ocitnout se s ním aspoň chvilku o samotě. Že se někdo s ním necítí komfortně, či dokonce v ohrožení, to byla pro něj zcela nová zkušenost. Prozrazovala ale i dost o ní samotné. Monika neodpověděla, jen si ho měřila pohledem plným strachu. Co se jí proboha mohlo v životě stát, že reaguje tak vystrašeně i na někoho už od pohledu neškodného?

„Můžu vás ujistit, že mě se opravdu nemusíte bát. Mimoto si má sestra jen odskočila do nedalekého obchodu,“ prohodil a ukázal otevřenými dveřmi do kuchyně, kde na pracovní desce byla rozložená kořenová zelenina. „Zrovna se chystala vařit a něco jí chybělo. Za pár minut je zpátky.“

Monika si ho nedůvěřivě měřila, jako by se snažila zjistit, jestli to není z jeho strany jen finta, aby polevila ve své opatrnosti. Ale vtom se jako na potvrzení jeho slov někde v domě otevřely dveře a k nim zavál studený vzduch. Paní Zima oznamovala svůj příchod skoro stejně vehementně jako Lilly, která hlasitě funěla.

„Basti...“

Sebastian se Monice omluvil a vyšel do chodby, aby jí pomohl s nákupem.

„Zase jsi nakoupila víc, než dokážeš unést?“

„Ach, promiň. Já nevěděla, že máš návštěvu.“ Zaraženě nahlížela dveřmi do obývacího pokoje na ženu sedící v křesle. „Monika?“

„Koukám, že vás ani nemusím představovat. Monika přišla za Denisem.“

„Tak to se načekáte...“

„Proč? Kdy se vrátí?“

„To fakt netuším,“ zavrtěl Sebastian hlavou a dál ji soustředěně pozoroval. „Denis je v zahraničí. Přesněji ve Francii.“

„To nemá s sebou mobil? Už několik dní se ho marně snažím telefonicky zastihnout.“

„Mobil zřejmě s sebou má, ale je na místě, kde chytá trochu jiný signál.“

Lilly se postavila do dveří a opřela se o zárubeň, nevyložený nákup na kuchyňské lince jí byl fuk.

„Nechápu...“

„Denis je v klášteře ve francouzských horách.“

„V klášteře?“ Z jejího výrazu bylo zřejmé, že opět o Sebastianových slovech pochybuje.

„Nemám na mysli, že se z něj stal mnich. Prostě jen na pár týdnů nebo možná měsíců odešel, aby si po té nešťastné show uspořádal myšlenky a získal odstup.“

Monika se znovu kousla do rtu.

„Proč by něco takového dělal?“ povzdechla si nakonec, ale svou otázku adresovala tentokrát Lilly, jako by od ní očekávala lépe stravitelnou odpověď. Vůči Sebastianovi se cítila v jakési nevýhodě. Ten chlap v ní vzbuzoval respekt, když ne přímo strach, i když nevěděla proč.

„Tvoje odmítnutí ti nepřípadá jako dostatečný důvod?“ Lilly se rozhodla mluvit s Monikou bez servítek.

„Žádost o ruku byla vyloženě zkratová reakce. Určitě mezitím pochopil, že si mě vzít vůbec nechce.“

„Tak proč jste sem vlastně přišla?“ Taky Sebastian se rozhodl jít rovnou věci. Pierre čeká, až mu zavolá, a od Moniky se zatím nedozvěděl, proč se tu tak nečekaně objevila.

„Peníze...“

„Jaké peníze?“ Prudce vstal z křesla, do kterého se posadil před několika sekundami. „Jestli chtějí od něj nějaké peníze, ať o ně zažádají písemně. Dostanou pak adekvátní odpověď od právníka.“

„Uklidněte se. Nechci po něm žádné peníze. Právě naopak. Společnost nabízí peníze jemu.“

„Cože?“

„Po odvysílání relace, po které odešel, nás diváci zahrnuli spoustou mailů a telefonátů s prosbami, aby Denis dostal ještě jednu šanci. Později to samozřejmě ignorovali, ale sledovanost každým dnem klesá. A show musí běžet ještě dva měsíce. Investovali do ní příliš a všichni jsou pod tlakem. Podle průzkumu už značná část diváček pořád kvůli Denisovu odchodu nesleduje. Znáte ho, byla s ním legrace, dělal šaškárny a lidi bavil. Diváky zklamalo, že musel tak narychlo odejít, a já... Mně od té doby přichází na pracovní e-mail denně několik výhrůžných zpráv.“

Do místnosti vešla Lilly a posadila se na gauč naproti Monice. Také Sebastian jí naslouchal pozorněji. Pomalu začínal chápat, proč je tak bojácná. Sám před pár lety také dostával výhrůžné zprávy, protože nafotil kampaň pro společnost, která testuje kosmetiku na zvířatech. Byla jeho chyba, že si předem klienta dostatečně neprověřil. Období po kampani nebylo vůbec příjemné a stálo ho hodně nervů, přestože si tehdy namlouval, že něco takového ho nemůže rozhodit. Člověk to nedokáže posoudit, dokud to nezažije na vlastní kůži.

„Zkoušeli jsme mu volat, ale marně. Neodpovídal ani na esemesky a maily, a tak mě poslali, abych ho osobně přemluvila, aby se vrátil.“

„Vrátil jako co?“ zeptal se Sebastian ostře.

„Jako účastník show. Chtějí ho zpátky do hry a doufají, že se jim podaří zvrátit její hrozící konec.“

„Ale on chtěl požádat o ruku tebe...“ Lilly nechápala, co mají tyhle dvě věci společného.

Monika sklopila pohled na huňatý koberec.

„A když nebude souhlasit?“ Sebastian přistoupil blíž, jeho postoj prozrazoval, jak je rozčilený. Monika pokrčila rameny.

„A co slíbili tobě?“ Lilly si ji měřila přimhouřenýma očima.

„Že mě nevyhodí,“ špitla Monika.

Sebastian si s Lilly vyměnil pohled, kterému nerozuměla, ale znovu se posadil, což pokládala za dobré znamení.

„Ty jsi ochotná vzít si někoho, ke komu vůbec nic necítíš, jen proto, aby tě nevyrazili z práce? To snad nemyslíš vážně!“ Lilly na ni nevěřicně zírala.

„No, tak já půjdu.“

Monika se prudce zvedla a nerozhodně těkala pohledem po všech dveřích. Očividně byla tak rozrušená, že si nepamatovala, kterými dveřmi do obýváku vešli. Nejspíš se cítila zahnaná do kouta, protože nakonec vešla do kuchyně, kde se zmateně otočila kolem své osy, a až pak pochopila, které dveře vedou do chodby. Vyšla ven a zhluboka se nadechla.

„Moniko! Počkejte!“ Sebastianův hlas ji zastavil na prvním schodu. „Víš Denis, na jakém čísle vás zastihne, kdyby se rozhodl přece jen do toho jít?“

Přikývla se semknutými rty a se slzami v očích. „Ale pro jistotu...“ Když otvírala kabelku, všiml si, že se jí třesou ruce. Chvilí se v ní přehrabovala a pak mu podala vizitku. „Tady je kromě služebního i můj soukromý mobil. Může volat kdykoliv.“

Sebastian přikývl a strčil vizitku do kapsy.

Monika sešla další dva schody a pak se k němu otočila. Otevřela pusu, jako by chtěla něco říct, ale pak ji zase zavřela.

„Mám mu něco vyřídit?“

Odtrhla od něj pohled a zadívala se kamsi za jeho záda. „Že mě to všechno hrozně mrzí... I to, že jsem se nepřišla na lodi rozloučit. A že kdyby můj život nebyl tak zamotaný...“ Potom se znovu podívala na Sebastiana. „To, co mi říká vaše sestra, že k němu nic necítím... Tak to jsem nikdy neřekla.“

Po těch slovech se otočila a rychlými kroky se vzdalovala od Žlutého domu.

★

Sebastian se vrátil dovnitř ve chvíli, kdy mu zazvonil mobil.

„Basti, zase ti volá Pierre.“

Sebastian hovor zamítl a napsal kamarádovi krátkou zprávu.

„Co je tak neodkladného, že ti pořád vyvolává?“ prohodila Lilly, která ukládala nakoupené potraviny do skříněk, ale přitom ho bedlivě sledovala.

„Nasadila ho na mě Emma. Má jí pomoci přesvědčit mě, abych se ujal organizování výstavy na počest jejího otce. Oliver už natropil tolik zmatku, že si s tím prostě neví rady.“

„A?“

„Fakt nemám chuť se do toho míchat, protože to stejně nepřinese nic dobrého.“

„Myslíš tím Emmu?“

Sebastian mlčky přikývl.

„Takže má nad tebou pořád ještě nějakou moc? Mně se zdálo, že jsi nakloněný spíš Ině. Na fotkách ze svatby to při tanci mezi vámi vyloženě jiskřilo.“

„Ina je fajn holka, akorát jsem ji potkal v nesprávnou dobu.“

„A Emma?“

„Emma je uzavřená kapitola.“

„Vážně?“

Namísto odpovědi jen přikývl. Nebyla si jistá, jestli svá slova myslí skutečně tak, jak vyzněla.

„Jsem rád, že aspoň vy s Mateem jste zvládli tu ostrou zatáčku vašeho vztahu a že i Tina s Adamem se opět našli. To mi stačí. Padesátiprocentní úspěšnost vztahů v tomhle domě není špatná statistika. Já mám život dost komplikovaný i bez vztahu. Teď se musím soustředit na jiné věci.“

Mimochodem, doufám, že Adam tu pořád ještě bydlí, už jsem ho pár dní neviděl.“

„Jasně že bydlí. Náhodou jsem ho potkala v neděli v kuchyni,“ culila se Lilly. „Měl na sobě jen tu svou erotic-kou zástěru. A když říkám jen zástěru, tak fakticky myslím *jen* zástěru. Pohled na jeho zadek mě bude pronásledovat do konce života.“

„Ještěže jsem ho tam nenatrefil já,“ ušklíbl se Sebastian, sáhl po mobilu a hledal nějaké číslo. „Čau, kámo, jak se máš? Jo, dobře, dík za optání. Ano, máš pravdu, volám ti, protože potřebuju tvoje služby. Potřebuju zjistit něco víc o jedné ženské. Jmenuje se Monika Klugerová. Všechno. Zajímá mě úplně všechno, jak pracovní věci, tak soukromí. To možná víc. Jasně, počkám. Dík, máš to u mě.“

Když zavěsil, všiml si Lillyina šokovaného pohledu. „No nekoukej tak na mě. Přece nenechám Denise tančit na ostří nože. Myslím, že po dlouhých měsících konečně našel ve Francii klid a já nebudu nic riskovat. Chci o té ženské vědět víc. Z něčeho má strach, anebo z někoho. Než jsi přišla, málem ji zachvátila panika, že je se mnou o samotě. Oči měla vyvalené strachy.“

„No, jak myslíš, brácho.“

Jeho mobil začal opět vibrovat. Pierre si zřejmě myslel, že na něj zapomněl. Vyšel tedy na verandu, sedl si do ratanového křesílka a povídal si s ním, když vtom ho vyrušilo klepání na okno. Lilly držela v ruce staromódní sluchátko pevné linky s dvoumetrovou šňůrou a naznačovala mu, že ten hovor je pro něj. Znechuceně protočil oči. To je zase den! Od rána nemá na chvilku klid.

„Emma?“ naznačil rty a mobil, ve kterém Pierre mlel svou, si přiložil na prsa.

Lilly zavrtěla hlavou, a tak hovor s Pierrem opět ukončil.

„Kdo je to?“ zeptal se, jen co vešel dovnitř.

„Netuším. Kdo by si všechny ty tvoje ženské pamatoval?“

Sebastian uraženě mlaskl a natáhl se po sluchátku.

„Prosím?“

„Sebastian Berger?“ ozval se hluboký ženský hlas. Nevzpomínal si, že by ho někdy dřív slyšel.

„Ano. S kým mluvím?“

„S Kassandrou.“

„S kým...?“ zarazil se. Věděl jen o jedné ženě toho jména. Své nevlastní sestře, se kterou se dosud nesetkal. Najednou nevěděl, co říct.

„Mlčíš, tak předpokládám, že ti došlo, kdo jsem.“

„Myslím, že ano,“ odvětil, jak nejkolidněji dokázal.

„Elaia mi dala tvoje číslo.“

Zdalo se mu to, nebo opravdu vzlykla?

„To je v pořádku.“ Cože? V pořádku? Co to kecá?

„Nikos leží na smrtelné posteli. Elaia říkala, že tě chtěl poznat, ale ty ses pořád nerozhodl, jestli přijedeš, abys mu jeho přání splnil. Teď to ale udělat musíš. Jen se modli, abys to ještě stihl.“

Měl pocit, jako by ho někdo polil ledovou vodou. V telefonu nastalo ticho, potom znovu zavzlykala. Teď už to slyšel úplně jasně.

„Elaia chtěla, abych ti to dala vědět, protože se ti prý nemohla dovolat, mělš pořád obsazeno. Tímto tak činím. A ty dělej, jak chceš...“